

Ocena odporności na antraknozę (*Colletotrichum lupini*) wybranych kombinacji krzyżówkowych łubinu żółtego

Barzyk P.,

Święcicki W.

Do najważniejszych, ulepszanych cech odmian łubinu żółtego należą, oprócz plonu nasion, niska zawartość alkaloidów i odporność na antraknozę. Pierwotnym materiałem wyjściowym dla hodowli odpornościowej były nieliczne obiekty kolecyjne, wyselekcjonowane na podstawie danych paszportowych oraz testów fitopatologicznych. Oceniano porażenie w dwu środowiskach (warunki polowe oraz kontrolowane – szklarniowe) oraz różnych fazach wzrostu roślin przy zapewnieniu korzystnych warunków dla rozwoju antraknozy (źródło infekcji i wysoka wilgotność). Jako wzorce zastosowano odmiany Mister (odporna) i Teo (podatna). O ostatecznej ocenie odporności decydowały wyniki uzyskane w obu typach testów.

W 2016 roku testowano 40 linii wyselekcjonowanych we wcześniejszych pokoleniach z różnych kombinacji krzyżówkowych na tle odmian wzorcowych. W doświadczeniu polowym objawy porażenia wystąpiły głównie na strąkach. Na 4 obiektach nie zaobserwowano żadnych objawów porażenia antraknozą. We wzorcowej odmianie podatnej odsetek porażonych strąków osiągnął 60%, a w odmianie odpornej nie przekroczył 45%. W doświadczeniu szklarniowym stwierdzono dużą zmienność poziomu odporności – 4,2 do 8,6 (skala 10^0). U 10 obiektów wykazano niższy stopień porażenia od wzorca odporności, a dla 5 obiektów różnica była statystycznie istotna. Uwzględniając wyniki obu testów, najbardziej wartościowym źródłem odporności okazały się dwie linie – Z-687 i Z686. Porównanie wyników oceny odporności na antraknozę uzyskanych w 2016 roku z oceną materiałów kolecyjnych i mieszańcowych z lat wcześniejszych wykazuje systematyczny wzrost odporności jako efekt skutecznej procedury badawczej.